

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: A. S., narozen dne X
bytem X,
zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem,
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10,
proti
žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, IČO: 70891168,
sídlem Závodní 353/88, 360 21 Karlovy Vary,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2019, č. j. 2188/DS/17-22,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2019, č. j. 2188/DS/17-22 a jemu předcházející rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy, ze dne 13. 6. 2017, č. j. 8593/OD-P/17 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení k rukám advokáta JUDr. Emila Flegela ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, a to ve výši 11 228 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobou se domáhal žalobce přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2019, č. j. 2188/DS/17-22, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**) a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy (dále jen **správní orgán I. stupně**) ze dne 13. 6. 2017, č. j. 8593/OD-P/17, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o provozu na pozemních komunikacích**), kterého se dopustil tím, že dne 22. 2. 2017, v 14:02:51 hodin, na pozemní komunikaci č. I/6, mimo obec, na 85. km, ve směru jízdy Prahu, řídil motorové vozidlo zn. X, spz X a v tomto úseku, kde je maximální dovolená rychlost 90 km/hod., mu byla hlídkou Policie ČR, Dopravního inspektorátu Karlovy Vary (dále jen **PČR**), naměřena zařízením Ramer 10C, výrobního čísla rychloměru 12/0033, rychlost 140 km/hod., když po odečtu zákonné odchylky měřicího zařízení, která je při rychlostech nad 100 km/hod. $\pm 3\%$ z naměřené hodnoty, mu tedy byla jako jeho skutečná rychlost zjištěna rychlost jízdy 135 km/hod., čímž překročil dovolenou rychlost jízdy mimo obec o 45 km/hod. Svým jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích (dále jen **předmětný přestupek**). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci za spáchání předmětného přestupku uložena dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích sankce pokuty ve výši 3 000 Kč. Dále mu byla dle ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v tehdy platném znění (dále jen **zákon o přestupcích**), stanovena povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč.
2. V žalobě namítal žalobce zejména zánik odpovědnosti za přestupek z důvodu promlčení. Za den, kdy zákonná jednoletá promlčecí lhůta uplynula, považoval den 30. 11. 2019, avšak napadené rozhodnutí mu bylo doručeno až dne 1. 12. 2019. V důsledku této skutečnosti měl žalovaný řízení dle § 86 odst. 1 písm. h) zákona zastavit. Žalobce dále v této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) z níž dovodil závěry o nutnosti nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku v jednoleté lhůtě (3 As 57/2004 ze dne 15. 12. 2005, As 61/2010 ze dne 30. 9. 2010). Další námitka žalobce spočívala v nevypořádání odvolacích námitek ze strany žalovaného. K této námitce dále žalobce citoval část odůvodnění napadeného rozhodnutí, v níž spatřoval vytýkané nedostatky. Předně žalobce poukázal na to, že opatření (blanketního) odvolání šifrou nepředstavovalo žádnou vadu, a tedy vůbec neměl být k jejímu odstranění vyzýván. Žalovaný měl takto postupovat v rozporu s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2019, č. j. 17 A 62/2018 – 36. Dále žalobce uvedl, že žalovaný ho vyzval k odstranění šifry pouze v pdf. souboru odvolání, čemuž vyhověl a zaslal žalovanému vytištěné odvolání. Poté již žalovaný žalobce nevyzýval k odstranění jakýchkoliv případných vad v jakýchkoliv jiných dokumentech; nepožadoval tedy odstranění šifry z pdf. souboru doplnění odvolání o odůvodnění. Žalovaný měl navíc zcela ignorovat skutečnost, že žalobce již dne 24. 7. 2017 doplnil blanketní odvolání o odůvodnění. Žalobce proto nepovažoval za pravdivé, že by odvolání neobsahovalo žádnou konkrétní námitku, když ve spise bylo již více než 2 roky obsaženo doplnění odůvodnění odvolání. Žalovaný se tak žalobcem vznesenými námitkami, prokazatelně žalovanému doručenými a ve spise obsaženými, nijak nezabýval a namísto toho uvedl, že odvolání neobsahuje žádnou konkrétní námitku. V souvislosti s tím žalobce citoval závěry Krajského soudu v Plzni uvedené v rozsudku ze dne 31. 7. 2019, č. j. 17 A 62/2018 – 36, jímž bylo předchozí rozhodnutí žalovaného v této věci zrušeno a

vráceno pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Žalobce v návaznosti na uvedené rozhodnutí a již uvedenou argumentaci konstatoval, že žalovaný i přes závěry Krajského soudu v Plzni ignoroval závazný právní názor a vytýkanou vadu svého rozhodnutí neodstranil. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

3. Napadeným rozhodnutím ze dne 20. 11. 2019, č. j. 2188/DS/17-22, bylo zamítnuto odvolání žalobce dle § 90 odst. 5 správního řádu a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 13. 6. 2017, č. j. 8593/OD-P/17, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání předmětného přestupku. Napadeným rozhodnutím byla žalobci za spáchání předmětného přestupku uložena dle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích sankce pokuty ve výši 3 000 Kč. Dále mu byla dle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, stanovena povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí dále mimo jiné vyplynulo, že předmětného přestupku se měl žalobce dopustit dne 22. 2. 2017, přičemž mu nebyla uložena bloková pokuta a současně se odmítl vyjádřit a podepsat oznámení. Dne 15. 3. 2017 byla celá věc předána správnímu orgánu I. stupně, který dne 21. 3. 2017 rozhodl ve věci příkazem, proti kterému žalobce podal odpor. Poté správní orgán I. stupně pokračoval v řízení a za účelem projednání věci předvolal žalobce k ústnímu projednání věci. Následně správní orgán I. stupně rozhodl o vině žalobce ze spáchání předmětného přestupku. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal, nicméně nebyl v odvolacím řízení úspěšný. Následně napadl rozhodnutí odvolacího správního orgánu žalobou, v níž uspěl, když soud vytkl rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelnost, v důsledku čehož rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný v novém řízení napravit soudem vytýkanou vadu a vyzval žalobce k odstranění šifry, jež znemožňovala otevření a tisk dokumentu nazvaného odvolání ze dne 8. 7. 2017. Žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i celé správní řízení, jež jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěrům, že daná záležitost byla správním orgánem I. stupně správně zjištěna a posouzena a rozhodnutí správního orgánu I. stupně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. K tomuto názoru vedly žalovaného doložené podklady k rozhodnutí, z nichž měl spáchání předmětného přestupku žalobcem za nesporné a k jejichž zpochybnění nebyly dány žádné důvody. Žalovaný vycházel zejména ze spisové dokumentace vedené správním orgánem I. stupně pod sp.zn. 3644/OD-P/17/Hel, jež obsahovala mimo jiné následující dokumenty: oznámení přestupku PČR ze dne 10. 3. 2017, oznámení (odevzdání) přestupku sepsané PČR dne 22. 2. 2017, záznam o přestupku ze dne 22. 2. 2017, úřední záznam sepsaný orgány PČR dne 23. 2. 2017, ověřenou fotokopii ověřovacího listu č. 28/16 k silničnímu rychloměru typ Ramer 10C, výrobní číslo 11/0650, výpis z evidenční karty řidiče A. S. ze dne 21. 3. 2017, záznam o nahlédnutí do spisu ze dne 25. 4. 2017, protokol o ústním projednání věci ze dne 7. 6. 2017. Po prostudování spisové dokumentace byl žalovaný i nadále toho názoru, že se žalobce předmětného přestupku dopustil, přičemž se současně ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně. K odvolací námitce žalovaný uvedl, že žalobce podal odvolání cestou svého zmocněnce, kdy zmocněnec učinil podání cestou datové schránky. Veškerý obsah předmětného dokumentu byl však opatřen šifrou, která správnímu orgánu znemožnila přístup k metadatům dokumentu. Výzvou ze dne 12. 7. 2017 byl odvolatel vyzván ve lhůtě pěti pracovních dnů k doplnění svého podání o důvody odvolání. Dne 24. 7. 2017 žalobce reagoval na výzvu, kdy poslal doplnění odvolání, které bylo rovněž opatřeno šifrou znemožňující přístup k metadatům dokumentu. V novém řízení byl žalobce vyzván k

odstranění vady podání výzvou ze dne 18. 10. 2019. Dne 31. 10. 2019, tedy v poslední den lhůty, byla na poštovním úřadě v B. podána k poštovní přepravě písemnost nazvaná „odvolání“, adresovaná žalovanému. V záhlaví písemnosti bylo uvedeno jméno, datum narození a adresa pobytu žalobce. Písemnost skládající se celkem z 16 oboustranně popsaných listů byla opatřena přelepku s podpisem, o němž žalovaný uvedl, že se lze jen s těžší domnívat, že by se jednalo o podpis žalobce. Žalovaný se zabýval obsahem písemnosti nazvané „odvolání“ a dospěl k závěru, že žalobce na 31 stránkách „podrobně“ popsal své důvody pro podání opravného prostředku, když obsahem odvolání bylo sedmkrát okopírované odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 6. 2017, č. j. 8593/Od-P/17. Žalovaný měl v rámci možností porovnat obsah první stránky odvolání ze dne 8. 7. 2017, které bylo opatřeno šifrou, s odvoláním mu doručeným dne 6. 11. 2019, přičemž dospěl k závěru, že s pravděpodobností hraničící s jistotou se jedná o totožný dokument. Po bedlivém prostudování obsahu „odvolání“ došel žalovaný k názoru, že takové odvolání lze podřadit pod pojem „zneužití práva“. Současně poukázal na závěry NSS, který definoval zneužití práva jako situaci, *„kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené“*. Vzhledem k tomu, že odvolání neobsahovalo žádnou konkrétní námitku, posoudil žalovaný takto podané odvolání jako odvolání do rozhodnutí v celém rozsahu a ve smyslu ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a dospěl k závěru, že v průběhu řízení nebyla narušena procesní práva žalobce, protiprávní jednání dávané mu za vinu bylo správně klasifikováno a beze zbytku prokázáno; správní tresty uložené za toto jednání byly řádně odůvodněné. Na základě výše uvedeného rozhodl žalovaný tak, jak je uvedeno v aktuálně žalobou napadeném rozhodnutí.

4. **Ve vyjádření k žalobě ze dne 11. 3. 2020** žalovaný vyslovil nesouhlas s námitkou promlčení, neboť jak z vyjádření bývalého zmocněnce žalobce, paní M. Š., vyplynulo, zmocnění k zastupování jí bylo žalobcem vypovězeno ke dni 1. 10. 2018 a k projednávané věci již neměla žádné materiály, které by mohla žalovanému poskytnout. Žalovaný se tedy s výzvou na odstranění vady podání obrátil na současného zmocněnce žalobce, ale v kopii také na žalobce samotného, neboť důvodně předpokládal, že materiály staršího data budou právě v držení žalobce samého. Tento předpoklad se následně ukázal jako správný, neboť požadovaný dokument byl žalovanému postoupen žalobcem. Napadené rozhodnutí bylo doručováno zmocněnci žalobce a žalobci na vědomí. Žalobou napadené rozhodnutí pak bylo následně doručeno do datové schránky zmocněnce žalobce dne 22. 11. 2019, tedy před uplynutím promlčecí lhůty. Žalobce se do své datové schránky přihlásil až dne 1. 12. 2019, 2 minuty a 19 vteřin po půlnoci, tedy v době, kdy by projednávaná věc již byla zprekludovaná, pokud by žalobce nebyl v řízení zastupován zmocněncem. Žalovaný byl toho názoru, že popsaný postup byl podřaditelný pod pojem zneužití práva. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou stran nerespektování rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2019, č. j. 17 A 62/2018. Na tomto místě konstatoval, že uvedeným rozsudkem soud správním orgánům obou stupňů vytýkal procesní pochybení, které spočívalo v nesplnění povinnosti poučit žalobce o neakceptování dokumentů zašifrovaných heslem a vyzvání jej konkrétně k odstranění vady spočívající v zašifrování souboru pdf. Výzvu, kterou byl žalobce správním orgánem I. stupně vyzván k odstranění vad podání, pak krajský soud označil za obecnou bez upřesnění vady formátu. Žalovaný se výtkou krajského soudu řídil

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

a byl toho názoru, že výzvou ze dne 18. 10. 2019 dostatečně konkretizoval vadu, jež mu bránila odvolání otevřít, vytisknout a prostudovat tak, aby mohl v odůvodnění svého rozhodnutí na všechny žalobcem uplatněné námitky reagovat a vypořádat se s nimi. Žalovaný tedy legálně očekával, že mu bude žalobcem postoupeno odvolání jako celek a postoupený dokument tedy jako celek posuzoval. Žalovaný vycházel z předpokladu, že žalobce takový krok mohl očekávat, když jím krajský soud žalovaného svým rozsudkem zavázal. Pakliže žalobce zvolil stejný postup v zasílání neúplného odvolání v očekávání, že s časovým odstupem bude odvolání doplňovat, pak zvolil obdobnou taktiku jako při prvotním uplatnění řádného opravného prostředku s očekávaným důsledkem ve formě zrušení rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost. K institutu zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost odkázal žalovaný na rozsudek NSS ze dne 6. 9. 2018, č. j. 9 As 210/2018 - 36. Žalovaný uvedl, že byl zcela připraven reagovat na námitky, které v odvolání očekával. Po odstranění šifry, jíž žalobce v původním dokumentu a v jeho doplnění znemožnil jejich otevření, však žalovaný mohl toliko konstatovat, že text odvolání sestává ze sedmkrát v jednom sledu za sebou jdoucím okopírovaném odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný považoval popsáný postup ze strany žalobce za cílenou dehonestaci správního orgánu. S odkazem na výše uvedené setrval žalovaný na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Námitky uváděné žalobcem považoval za vyvrácené, bezpředmětné a neopodstatněné. Dle názoru žalovaného nelze ze skutečností uváděných žalobcem v podané žalobě prokázat či dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady řízení, které by odůvodňovaly zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

5. **V replice ze dne 24. 4. 2020** žalobce vyjádřil údiv nad tím, s jakou umanutostí žalovaný neustále opakoval, že (blanketní) *„odvolání bylo zabezpečeno šifrou, která neumožnila správnímu orgánu přístup k obsahu dokumentu“*, ačkoliv toto tvrzení již bylo vyvráceno rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2019, č. j. 17 A 62/2018 – 36, body 12 a 13 rozsudku. Jestliže žalovaný uvedl, že žalobce vyzval k odstranění šifry, neměl takto vůbec postupovat, neboť takový postup nebyl potřebný a nejednalo se ani o vadu podání, kterou by bylo třeba odstraňovat. Žalobce však této výzvě přesto vyhověl a zaslal žalovanému původní blanketní odvolání ze dne 8. 7. 2017 vytištěné, tudíž bez jakékoliv šifry, čímž postupoval přesně v intencích výzvy žalovaného. Žalovaný dále uvedl, že se *„obsahem doplněného odvolání zabýval“*, přičemž však „doplněným odvoláním“ zjevně měl na mysli pouze odstranění šifry z původního blanketního odvolání, nikoliv z doplnění odůvodnění odvolání o odvolací důvody ze dne 24. 7. 2017, kterým se naopak prokazatelně nijak nezabýval. Pokud žalovaný uvedl, že *„žalobce zvolil stejný postup v zasílání neúplného odvolání v očekávání, že s časovým odstupem bude odvolání doplňovat“*, pak s tímto tvrzením žalobce nesouhlasí, jelikož byl žalovaným výslovně vyzván slovy *„Vás vyzývám k odstranění šifry znemožňující otevření a tisk dokumentu nazvaného odvolání, ze dne 8. července 2017“*, přičemž žalobce této výzvě vyhověl. Žalobce také nehodlal zamýšlet doplňovat odvolání s časovým odstupem, neboť to doplnil již dne 24. 7. 2017. K tvrzení o zneužití práva ze strany žalovaného ve spojení s přihlášením do datové schránky v době promlčení uvedl, že do datové schránky zmocněnce dne 22. 11. 2019 ani nikdy jindy rozhodnutí doručováno nebylo, a to z toho prostého důvodu, že žalobce ve správním řízení nikým zastupován nebyl. Uvedený den bylo rozhodnutí doručeno do datové schránky advokáta žalobce, který však byl zmocněn k jeho zastupování toliko *„ve věci správní žaloby proti správnímu rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 2. 2.“*

2018, č. j. 2188/DS/17-3“. Advokát žalobce naopak nikdy nebyl zmocněn k zastupování žalobce ve správním řízení. Zmocnění advokáta v daném správním řízení přitom nikdy nebylo prokázáno písemnou mocí, ani nebylo žalobcem tvrzeno. To, že žalovaný jednal s advokátem žalobce, zmocněným k jeho zastupování pouze v soudním řízení, rovněž jako se zmocněncem ve správním řízení, nemohlo změnit nic na skutečnosti, že takový postup byl nesprávný, přičemž napadené rozhodnutí bylo zákonným způsobem doručeno teprve doručením samotnému žalobci. Žalovaný měl také přiznat, že ve věci nastal zánik odpovědnosti za přestupek, když potvrdil doručení rozhodnutí až dne 1. 12. 2019. Výrok žalovaného o tom, že *„Žalovaný je toho názoru, že popsáný postup se dá rovněž podřadit pod pojem zneužití práva, ve smyslu jak je výše uvedeno.“*, považoval žalobce za nesrozumitelný a nepřezkoumatelný, neboť vůbec není zřejmé, který konkrétní postup měl dle jeho názoru představovat zneužití práva a v čem mělo toto zneužití práva spočívat.

6. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť shledal splněné podmínky pro postup dle § 76 odst. 1 písm. c) s.r.s.
7. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2019; soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba je důvodná.
8. Dle § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky *„Odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby“*.
9. Podle § 32 odst. 2 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen **zákon o odpovědnosti za přestupky**) *„Promlčecí doba se přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku“*.
10. Dle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky *„Promlčecí doba se přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným“*.
11. Dle § 32 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky *„Do promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní.“*
12. Jedna z otázek, kterou si soud pokládal v případě hodnocení toho, zda skutečně došlo k zániku odpovědnosti za přestupek, byla, dle jakého právního předpisu bude tuto otázku posuzovat. V daném případě se nabízí posuzovat tuto otázku v rámci zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (neboť k protiprávnímu jednání došlo za jeho účinnosti - 22. 2. 2017) či zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, který v průběhu řízení o přestupku nabyl účinnosti (1. 7. 2017). Odpověď na tuto otázku našel soud v nálezů Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, Pl. ÚS. 15/19, jímž bylo zrušeno ustanovení § 112 odst. 2 věty první zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, jímž měla být obecně tato otázka řešena. V této souvislosti je soud toho názoru, že v daném případě bude postupováno dle zákona příznivějšího pro žalobce, jakožto pachatele. Nejprve tak vyvstává nutnost stanovit, která z dvou nabízejících se právních úprav - zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky či zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích - bude pro žalobce příznivější.
13. Soud se nejprve zabýval výpočtem promlčecí doby dle zákona o odpovědnosti za přestupky. V této souvislosti považuje soud za nezbytné uvést veškeré podstatné skutečnosti, které měly vliv na posouzení běhu promlčecí doby dle § 30 zákona o odpovědnosti za přestupky. Přestupek byl spáchán 22. 2. 2017. Za počátek běhu promlčecí lhůty je v tomto případě považován dle § 31 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

den následující po dni, kdy byl přestupek spáchán. Od 23.2.2017 tak započal běh jednoleté promlčecí lhůty, neboť se nejednalo o přestupek, za nějž je možné uložit pokutu ve výši alespoň 100 000 Kč. Skutečností, jež způsobila přerušení promlčecí lhůty dle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, bylo vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně č. j. 8593/OD-P/17, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání předmětného přestupku. Ode dne vydání tohoto rozhodnutí (13. 6. 2017, kdy bylo rozhodnutí podáno k přepravě prostřednictvím datové pošty) počala opět běžet promlčecí lhůta, a to znovu v délce jednoho roku. V průběhu promlčecí doby bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rámci odvolacího řízení potvrzeno. Tato skutečnost neměla na běh promlčecí lhůty žádný vliv. Dne 16. 4. 2018 byla doručena krajskému soudu žaloba proti odvolacímu rozhodnutí. O podané žalobě rozhodl Krajský soud v Plzni rozsudkem, který nabyt právní moci dne 13. 9. 2019 tak, že rozhodnutí o odvolání zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení odvolacímu správnímu orgánu. Dle § 32 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky se do promlčecí doby nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní (tj. od 16. 4. 2018, kdy byla soudu doručena správní žaloba ve věci 17 A 62/2018, do 13. 9. 2018, kdy nabyt právní moci rozsudek v uvedené věci). Z promlčecí doby tak v období od 13. 6. 2017 (dne vydání rozhodnutí o vině Magistrátem města Karlovy Vary) do 15. 4. 2018 (dne předcházejícímu podání správní žaloby) uplynulo 306 dnů z celkových 365 dnů běžící promlčecí doby. Ode dne následujícího po dni, kdy nabyt právní moci rozsudek Krajského soudu v Plzni, tj. od 14. 9. 2019, zbývalo odvolacímu správnímu orgánu na rozhodnutí ve věci předmětného přestupku a jeho doručení 59 dnů. Konkrétně tak poslední den lhůty pro doručení napadeného rozhodnutí připadal na den 12. 11. 2019. Žalobou napadené rozhodnutí v této soudem projednávané věci však bylo podáno k přepravě prostřednictvím datové pošty až dne 21. 11. 2019, tedy 9 dní poté, kdy došlo k zániku odpovědnosti žalobce za přestupek.

14. Z uvedeného přehledu je prima facie zřejmé, že jednoletá promlčecí lhůta skončila uplynutím dne 12. 11. 2019. S ohledem na ustálenou judikaturu, aplikovatelnou i na daný případ, z níž lze konkrétně uvést např. rozsudky NSS ze dne 13. 3. 2012, č. j. 1 As 22/2012-55, ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010-89 a ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39 soud konstatuje, že pro zachování lhůty je nutné, aby rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým je osoba uznána vinou ze spáchání přestupku, nabylo právní moci nejdéle do posledního dne promlčecí lhůty (v tomto případě jedno leté promlčecí lhůty). V opačném případě, kdy nenabyde rozhodnutí, jímž je osoba uznána vinnou ze spáchání přestupku, právní moci ještě v době, kdy stále běží promlčecí lhůta, je správní orgán povinen takové řízení o přestupku z úřední povinnosti zastavit dle § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky. S ohledem na uvedené je soud povinen konstatovat, že v daném případě nebyly splněny podmínky řízení pro rozhodnutí o vině žalobce ve věci předmětného přestupku, neboť v době, než nabylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 6. 2017, č. j. 8593/OD-P/17 právní moci, uběhla promlčecí lhůta v délce jednoho roku a správní orgán I. stupně byl povinen pro takové skutečnosti řízení zastavit, neboť odpovědnost za přestupek zanikla ke dni 12. 11. 2019, a tedy o 9 dní dříve, než žalovaný vůbec vydal své, aktuálně žalobou napadené, rozhodnutí. Jelikož tak žalovaný neučinil, aproboval svým rozhodnutím nezákonné rozhodnutí správního orgánu I. stupně, čímž zatížil i on své rozhodnutí totožnou vadou spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek vydání nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Soud proto shledal námitku žalobce týkající se zániku odpovědnosti za přestupek z důvodu promlčení důvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

15. V daném případě se současně stalo zcela bezpředmětné, zda ze strany žalobce došlo k zneužití práva z důvodu úmyslného doručení rozhodnutí až po zániku odpovědnosti za přestupek (1. 12. 2019), neboť odpovědnost za přestupek zanikla (uplynutím dne 12. 11. 2019) ještě před tím, než bylo rozhodnutí žalovaného vůbec předáno k přepravě (21. 11. 2019). Na tomto místě soud také uvádí, že výpočet provedený žalobcem neshledal správným, avšak i po jeho přepočítání se soud ztotožnil s názorem žalobce, že k zániku promlčení přestupku skutečně došlo, čímž zanikla i jeho odpovědnost za přestupek.
16. Jelikož soud výše uvedeným výpočtem dle zákona o odpovědnosti za přestupky potvrdil zánik odpovědnosti za přestupek, nepovažoval dále za nutné provádět výpočet této skutečnosti i dle zákona o přestupcích, neboť takový výpočet by byl s ohledem na tato zjištění nadbytečný. Nelze se domnívat, že by v případě počítání promlčecí lhůty dle zákona o přestupcích mohlo dojít k příznivějšímu výsledku pro žalobce, než je zánik odpovědnosti za přestupek.
17. Výše shledané pochybení správních orgánů neumožnilo soudu další přezkum napadeného rozhodnutí v mezích žalobcem namítaných žalobních bodů, a proto se jimi již dále nezabýval.
18. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soud napadené rozhodnutí zrušil stejně jako jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve smyslu § 78 odst. 1 a 3 s.ř.s., neboť shledal žalobu důvodnou pro vady řízení spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (**výrok I. rozsudku**). Ve smyslu § 78 odst. 4 s.ř.s. zavazuje soud svým právním názorem správní orgán I. stupně k tomu, aby řízení v souladu s § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky zastavil, neboť byly v řízení splněny podmínky pro zánik odpovědnosti za přestupek dle ustanovení § 29 písm. a) a následujících zákona o odpovědnosti za přestupky.
19. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“). Zástupce žalobce, advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka odměny zvyšuje o DPH vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb. za použití sazby platné v době rozhodnutí soudu, tj. 21 %. Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3 100 Kč a podle § 13 odst. 1 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč. Odměna advokáta sestává ze dvou úkonů právní služby, a to jednoho úkonu podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci), jednoho úkonu podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (za sepsí žaloby), tj. 6 200 Kč. K odměně za dva úkony právní služby přísluší režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč dle § 13 odst. 1 advokátního tarifu, tedy 600 Kč. Náhrada za daň z přidané hodnoty činí 1 428 Kč. Žalobcem důvodně vynaložené náklady řízení tak činí celkem 11 228 Kč a v této výši je soud uložil žalovanému žalobci nahradit k rukám jeho zástupce dle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. K plnění byla dle § 160 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. stanovena s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu lhůta jeden měsíc od nabytí právní moci tohoto rozsudku (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V Plzni dne 17. února 2021

Mgr. Jaroslava Křivánková, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.